

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Даніленка Андрія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень частини третьої статті 307, частин першої, другої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України

м. К и ї в
7 жовтня 2020 року
№ 227-1(І)/2020

Справа № 3-190/2020(461/20)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Колісника Віктора Павловича – головуючого, доповідача,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Філюка Петра Годосьовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Даніленка Андрія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень частини третьої статті 307, частин першої, другої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Колісника В.П. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Даніленко А.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 3, частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) положення частини третьої статті 307, частин першої, другої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс) щодо заборони оскарження ухвали слідчого судді за результатами розгляду скарги на бездіяльність прокурора, що полягає у неприйнятті постанови про закриття кримінального провадження у зв'язку із закінченням строку досудового розслідування.

Згідно з частиною третьою статті 307 Кодексу ухвала слідчого судді за результатами розгляду скарги на рішення, дію чи бездіяльність слідчого, дізнавача чи прокурора не може бути оскаржена, окрім ухвали про відмову у задоволенні скарги на постанову про закриття кримінального провадження, скарги на відмову слідчого, прокурора в задоволенні клопотання про закриття кримінального провадження з підстав, визначених пунктом 9¹ частини першої статті 284 Кодексу, про скасування повідомлення про підозру та відмову у задоволенні скарги на повідомлення про підозру.

Відповідно до частини першої статті 309 Кодексу під час досудового розслідування можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали слідчого судді про:

- 1) відмову у наданні дозволу на затримання;
- 2) застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою або відмову в його застосуванні;
- 3) продовження строку тримання під вартою або відмову в його продовженні;
- 4) застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту або відмову в його застосуванні;

5) продовження строку домашнього арешту або відмову в його продовженні;

5¹) застосування запобіжного заходу у вигляді застави або про відмову в застосуванні такого заходу;

б) поміщення особи в приймальник-розподільник для дітей або відмову в такому поміщенні;

7) продовження строку тримання особи в приймальнику-розподільнику для дітей або відмову в його продовженні;

8) направлення особи до медичного закладу для проведення психіатричної експертизи або відмову у такому направленні;

9) арешт майна або відмову у ньому;

10) тимчасовий доступ до речей і документів, яким дозволено вилучення речей і документів, які посвідчують користування правом на здійснення підприємницької діяльності, або інших, за відсутності яких фізична особа – підприємець чи юридична особа позбавляються можливості здійснювати свою діяльність;

11) відсторонення від посади або відмову у ньому;

11¹) продовження відсторонення від посади;

12) відмову у здійсненні спеціального досудового розслідування;

13) закриття кримінального провадження на підставі частини дев'ятої статті 284 Кодексу.

Під час досудового розслідування також можуть бути оскаржені в апеляційному порядку ухвали слідчого судді про відмову у задоволенні скарги на постанову про закриття кримінального провадження або на рішення слідчого, прокурора про відмову в задоволенні клопотання про закриття кримінального провадження на підставі пункту 9¹ частини першої статті 284 Кодексу, про скасування повідомлення про підозру чи відмову у задоволенні скарги на повідомлення про підозру, повернення скарги на рішення, дії чи

бездіяльність слідчого, прокурора або відмову у відкритті провадження по ній (частина друга статті 309 Кодексу).

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає таке.

Даніленко А.В. 10 березня 2020 року звернувся до слідчого судді Подільського районного суду міста Києва із скаргою, в якій просив визнати незаконною бездіяльність прокурора Київської місцевої прокуратури № 7 щодо неприйняття постанови про закриття кримінального провадження № 42018101070000090 стосовно нього у зв'язку із закінченням строку досудового розслідування, зобов'язати прокурора ухвалити постанову про закриття кримінального провадження і направити копію цієї постанови заявнику.

Ухвалою слідчого судді Подільського районного суду міста Києва від 16 червня 2020 року автору клопотання відмовлено у задоволенні зазначеної скарги. Не погоджуючись із вказаною ухвалою, Даніленко А.В. подав апеляційну скаргу.

Ухвалою судді Київського апеляційного суду від 24 липня 2020 року Даніленку А.В. відмовлено у відкритті апеляційного провадження з огляду на те, що відповідно до положень частини третьої статті 307, частин першої, другої статті 309 Кодексу ухвала слідчого судді районного суду не підлягає оскарженню в апеляційному порядку.

Верховний Суд у складі колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду ухвалою від 21 серпня 2020 року відмовив Даніленку А.В. у відкритті касаційного провадження.

У конституційній скарзі зазначено, що „положення частини третьої статті 307 та частин першої, другої статті 309 Кодексу в частині заборони оскарження ухвали слідчого судді за результатами розгляду скарги на бездіяльність прокурора, що полягає у неприйнятті постанови про закриття кримінального провадження у зв'язку із закінченням строку досудового

розслідування, є обмеженням конституційного права на судовий захист стосовно гарантій на перегляд справи, а отже, суперечать положенням частини другої статті 3, частини першої статті 8, частин першої, другої статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України“.

На підтвердження своєї позиції суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на норми Конституції України, положення Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року, Кодексу, а також на рішення Конституційного Суду України, практику Європейського суду з прав людини.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Стверджуючи про неконституційність окремих положень частини третьої статті 307 та частин першої, другої статті 309 Кодексу, автор клопотання обмежується цитуванням положень частини другої статті 3, частини першої статті 8, частин першої, другої статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, а також посилається на рішення Конституційного Суду

України від 30 січня 2003 року № 3-рп/2003, від 13 червня 2019 року № 4-р/2019, Рішення Конституційного Суду України (Другий сенат) від 17 червня 2020 року № 4-р(II)/2020, рішення Європейського суду з прав людини, зокрема, у справах „Аксой проти Туреччини“ (Aksoy v. Turkey) від 18 грудня 1996 року, „Зубац проти Хорватії“ (Zubac v. Croatia) від 5 квітня 2018 року, судові рішення у своїй справі.

Однак суб'єкт права на конституційну скаргу не навів аргументів щодо невідповідності оспорюваних положень Кодексу частині другій статті 3, частині першій статті 8, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, а лише висловив незгоду із законодавчим регулюванням неможливості оскарження ухвали слідчого судді під час досудового розслідування, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу.

Таким чином, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Даніленка Андрія Валерійовича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) окремих положень частини третьої статті 307, частин першої, другої статті 309 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**